

Rigsdagen sammen med Statens Chef, de høieste Episkoper af Administrationen og de alige, saa skal man altid tage imod Indbydelsen, men kan ikke selv indbyde. Naar Rigsdagen er en Statsinstitution, tror man da, at denne Stilling hæver Rigsdagens Anseelse? Tror man, at den hjælper til at give den rette Opfattelse af Rigsdagen som Statsinstitution med fuld Myndighed lige med Administrationen eller rettere sagt med sin grundlovmæssige Myndighed? Jeg tror det ikke. Jeg nærer ikke nogen langvinst Forestilling om, at det f. Ex. vilde gaa saa særdeles meget lettere med Samarbeidet imellem Folkethinget, Landsthinget og Regjeringen, idet der, naar der gives Leilighed til saadanne Sammenkomster, vilde erhverves Profelyter fra den anden Side, som nu i Graastand have en feil Opfattelse af visse Institutioner og Forhold paa Grund af deres Ukjendtskab dertil. Jeg vilde snarere lige saa gjerne tro, at det kunde gaa til den anden Side, og at ærede Medlemmer af Samsundet, som kun kjende Rigsdagsmændene, navnlig Folkethingmændene, af de nationalliberale Blade, vilde blive forbaufede over, at vi Alle ere Menneker. Men ialtsald tror jeg dog, at det vilde være et Middel til den Tankendværling, den Meningsudvevling og det personlige Kjendskab, som altid er nyttigt for Personer, som ere satte til at røgte et vist Kald og til at komme overens med hinanden. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig længere ved dette Spørgsmaal, da det jo ikke ligger direkte for, men blot sige, at jeg har nævnt det, fordi det, hænger sammen dermed, at jeg ikke vil raade Nogen til at kjæle for den Fornemmelse i Befolkningen, at Rigsdagen er for god i sig selv, men meget mere raade til, at man siger paa den ene Side, at en passende Godtgjørelse er demokratisk set, ofte en Betingelse for at faa et Folkething godt sammensat — og dette vil i stigende og stigende Grad blive følt haardere og haardere — og paa den anden Side, at der er endnu flere og andre Sager at ændre, for at Rigsdagen i sin hele Væren kan blive det, som den efter Grundloven er sat til at være. Jeg veed ikke, hvad der iøvrigt skulde afholde os fra at billige den Tankegang, som Regjeringen her har fremsat. Jeg venter naturligtvis, at ærede Kolleger fra forskjellige Grupper i Thinget vilde udtale sig derom, for at man kan faae deres Mening om dette Forslag at høre, inden det gaar til Udvalg. Det er jo nemlig ikke sagt, at Sagen kommer ud af Udvalget førend i en senere Samling, men det er dog ønskeligt, at Regjeringen faar at vide, hvorvidt de forskjellige Partier og Faktorer kunne billige en Bestræbelse for at ansætte en tidsvæ-

rende Godtgjørelse for Rigsdagsmændene. Det er jo overmaade simpelt, mine Herrer, thi naar en Rigsdagsmand ikke tror med sig selv, at hans Virksomhed er en saadan Godtgjørelse værd, saa kan han jo lade være at stille sig næste Gang, og de Vælgere, som ikke tro at kunne stemme paa en Rigsdagsmand, der har den Mening om sig selv, at hans Virksomhed er denne Godtgjørelse værd, dem kan man jo bede om at stemme paa en Anden. Sagen er altsaa ganske simpel; det Gnefte, der kunde være veien, var dette, at denne Lov ikke kom ud førend de nye Valg — og det er jo meget muligt, at vi kunne faae nye Valg inden næste Nymaane; Alt ligger jo i Gudernes Stjeb, saa det kan jeg ikke vide Noget om —, men saa kunde man jo forberede Vælgerne derpaa og sige dem, at det er muligt, at noget Saadant vil komme. Men man kan jo ogsaa løse Spørgsmaalet paa anden Maade, uden at angste Nogens Samvittighed. Man kunde jo f. Ex. sige: Denne Lov finder jeg rigtig og billig, hvad Dieterne angaar, men for en Forsigtigheds Skyld vil jeg ikke selv nyde Godt deraf. Jeg vil have en Paragraf, der siger: Denne Lov træder først i Kraft en Maaned efter de nye Folkethingvalg. Vi Andre kunne jo stemme et saadant Forslag ud, men ængstede Sjæle vilde jo paa den Maade kunne friggjøre sig for enhverformeligst Frygt i saa Henseende. De vilde kunne friggjøre sig ved Tanken om, at de havde gjort deres Yderste for at undgaa, at de skulde faae Del i denne Lov og denne mageløse Godtgjørelse, som vil tilflyde dem, forinden ialtsald Vælgerne have tilladt dem det. Jeg skal altsaa henstille til dem at komme frem med denne Paragraf, det er jo dog altid en Udvei. Idet jeg her har talt for mig selv, har jeg talt ud af en rig Erfaring om Rigsdagsmænds og ønskede og virkelige Rigsdagskandidaters personlige pekuniære Forhold, og idet jeg i mangfoldige Aar i Alt, hvad der er fremsat imod Folkethinget, Intet har fundet, der er mere — ja jeg maa jo ikke bruge stærke Udtryk — uberettiget end denne Insinuation, anbefaler jeg den Tanke som demokratisk og tidsnarend, der ligger i Lovforslaget: høiere Godtgjørelse, høiere Væderlag. Jeg indrømmer Ministeren, at uagtet det er meget ønskeligt, at det ikke heldige Sammentræf kunde undgaa, at man skulde vedtage et Forslag om løbende Dagsdiater den meste Del af Aaret umiddelbart efter, at saa stærke Angreb vare reiste mod Rigsdagen, fordi den holdt Samlingen hen paa Grund af Dieterne — det siger Pressen, det vil sige om Folkethinget, thi Gud bevares, om Landsthinget er der ikke Tale, det er kun